

Quo vadis, Croatia?!

Davor Velnić

Ta toliko slavljena Francuska revolucija postala je smrtna presuda mnogim vrijednostima; ona je u nasilju i krvi ustoličila laicizam, precijenjen individualizam, sekularno društvo i njegovu državu; jednostavno otela ovlasti neba te ih izručila svetkovini profanosti. Između Neba i Zemlje uguralo se neznanje, oholost, a potom je stigla prava histerija: nesumnjiva vjera u napredak. Da bi se ljudsko stado podaništva pretvorilo u narod, izmišljena je, i onda tisućama puta upotrijebljena, opaka naprava – giljotina. U isto je vrijeme promovirana opasna i prevarantska sorta ljudi – politikanti. No, opojnoj ideji jednakosti i slobode potkrala se opaka greška: nova se država okomila na Boga umjesto da obuzda uzoholjeno visoko svećenstvo; obušila na neprihvatljive privilegije dvora postupno stvarajući još veće i odvratnije tiranije. Podaništvo pretvoreno u narod priželjkivalo je ravnopravnost i jednakost u vlasti, makar i mrvicu državne siline. I stvoren je društveni ateizam, službena vjera u nevjeru.

Demokracija je postala demonkracija, običan demijurg ljudske samovolje i razjapljene ambicije. Samo je demonu utjeha tuđa propast. Neznanje je nametnulo granicu znanja i razboritosti, a vulgarna profanizacija zauzela prijestolja; božansko je zamijenjeno ljudskim kako bi individualizam i nabubreno ja postali puna mjera i arbitar svih stvari; svijet je obolio od razumnosti, a sirovi racionalizam i racionalistička samodopadnost postali su presuditelji nametnuvši svoje pravovjerje i pogled na svijet. Racionalnost (kao opreka vjeri) lišila je svijet njegove začarane aure, neprispodobive čarolije, a sve kako bi ga lakše podvrgnula sebi i svom ravnodušju, kako bi ljudi postali tek prolazne figure u bezbožnom svijetu.

»Sloboda i jednakost, demokracija i socijalna pravda samo su pojmovi iza kojih se skriva bestijalnost divljaka, i to kako čovječanstvo živi 20. stoljeće nema nikakve veze ni s idealima niti humanitetom, ali ima veze sa srozavanjem i potonućem u primitivizam i ljudožderske nagone« (Hamvas).

Darvinizam je promovirao čovjekolikog majmuna za svog zaštitnika kako bi nam pokazao svoju nakanu i cilj – majmunolikog čovjeka – potpuno zaboravljajući da je bez Boga čovječnost nemoguća.

Civilizacija koja ne poznaje niti jedno vrhovno načelo, koja se zapravo temelji na negaciji principa, lišena je svake moguće podudarnosti s ostalima, piše Guenon. Danas je u Europi na vlasti sentimentalni (zapravo areligiozni) humanizam i prakticirajući ateizam te njima suprotstavljeni okoštali vjerski rituali okađeni uzvišenošću, šuplje svetkovine i neprimjereno poslužena duhovnost kršćanstva. Okoštalo čudoređe uokvireno teološkom strogoćom nije najbolji primjer Radosne vijesti. Izostao je osobni primjer, blaženici i sveci su nemoćni i ne mogu nadomjestiti nedostatak osobne hrabrosti. Kršćanstvo sve manje živi psalmičke molitve i sve slabije prepoznaje osobni čin kao nešto najviše što osoba u modernim vremenima može učiniti za sebe čineći drugima, a sve više živi svjetsku uspješnost bogateći se u slavi i autoritetu. Farizejstvo nije ni izdaleka iskorijenjeno, jer nije ono samo usputno licemjerje, tek prijevara ili teološka sitničavost, nego očitovanje korumpirane duhovne kaste.

I stoga je Europi teško i zato je Europa ranjiva i privlačna. Poharana idejom materijalne jednakosti te okopnjela promilnim natalitetom, svakim je danom sve više stara i nacišana. Dotjerana i pomalo ocvala Europa, željna umirovljeničkog spokoja, pokušava postati najveći unajmitelj azijske robovske radne snage i razmaženi rentijer. Dok fertilni svijet Bliskog istoka, srednje Azije i Afrike, gonjen neimaštinom i paklenim usudom, probija mekane granice kršćanske uljudbe, stari kontinent nastavlja s licemjernim igrokazom uljudnosti. S već izlizanom perfidijom kupuje vrijeme i pregovaračku poziciju pokušavajući mlhavost prikazati razboritošću.

Ne postoji zapanjujuća sličnost, ali su moguće usporedbe kasne antičke dekadencije i današnjih modernih vremena. Naše doba više ne vjeruje ljepoti zagrljaja. U ovim vremenima svekolikog napretka judeo-kršćanska uljudba ne prestaje se klimati između gladi i pretilosti, zabave i nasilja, fundamentalizma i ravnodušnosti, skepticizma i masovnog zanosa tehnološkim napretkom. U međuvremenu progresivni materijalizam i salo odnose pobjedu, izgladnjelost Afrike i bulimija tugaljivih trebali bi valjda biti nekakav korektiv. Ako u ovoj zapadnoj civilizaciji postoje mase koje se daju zavesti velikim riječima o napretku i koje vjeruju u civilizacijsko poslanstvo galopirajuće globalizacije (nesvjesni da su do grla uronjeni u materijalističko barbarstvo) i oni drugi koji beskrupulozno iskorištavaju to prevarantsko stanje kako bi zadovoljili svoju pohlepu i nasilnički nagon, onda je to odraz svekolikog modernog nereda, zabluda i stupidne oholosti. I gdje u toj bipolarnosti smjestiti ovaj tih i samoljubiv narod, njegovu bezrazložnu narcisoidnost. Nije moguće da Hrvati samo u borbi vide odškrinuta vrata prema Nebu?

Hrvatska je zemljopisno, povijesno, civilizacijski i sudbinski neotuđiv dio Europe. Mi posjedujemo nimalo dragocjeno iskustvo europskih sukoba, integracija, podjela i baštinici smo čudesne europske kulture koja je obilježila povijest svijeta posljednja dva tisućljeća. Naše epizode s Jugoslavijama bile su pogubne; loše posljedice decenijama neće još ishlapjeti, pa će ulazak u EU ba-

rem za neko vrijeme jamčiti odmak od prekodrinskog rakijanja i barbarskih namjera, bizantske perfidije i sveslavenskih tlapnji. Tu smo medicinu orjunaštva i jugoslavenstva već iskušali i zamalo nestali.

Mi smo integralni dio ovog krvavog i prekrasnog povijesnog prostora, neotudiv dio Europe i judeo-kršćanske tradicije, koja obožava slušati o svojoj kulturološkoj nezamjenjivosti i civilizacijskoj poželjnosti; dio smo europske romanike, srednjovjekovne pismenosti, gotike, renesanse, reformacije, baroka, romantizma, pjesništva i proze, glazbe i slikarstva, kiparstva... i svekolike umjetnosti, ali i one krvave Europe sukobitosti, mržnje i dviju svjetskih klaonica. Dio smo Europe koja je izmislila i prakticirala najgore političke sustave u povijesti čovječanstva: jakobinstvo, naci-fašizam i boljševizam. Stari kontinent je itekako dokazao da i u razvikanom i naprednom 20. stoljeću ljudima može biti ponuđen uzak i opak izbor: postati *sonderkommandos*, *kapos* ili nakratko zaigrati u epizodnoj ulozi topovskog mesa i usputne žrtve.

U Hrvatskoj su ostaci boljševizma snažni i virulentni, prokrvljenost denuncijacijama obilna, kapilarna; niti Crkva nije ostala pošteđena boljševičke matrice podobnosti i zato svi koji su ikad bili u dodiru s tom infekcijom moraju pomrijeti, kao Židovi *Izlaska* lutajući po Sinaju, jer samo novi ljudi, oni koji će se na putu roditi, smiju ući u Obećanu zemlju. Samo društvo slobodno od idolatrije i partitokracije može ostvariti prosperitet; komunistička nomenklatura je kontaminacija građanskih vrijednosti i ne može stvoriti ni srednji niti bilo kakav građanski sloj. Ne postoji reformirani komunizam, kao što ne postoji reformirani fašizam ili nacizam, kao što evanđelja ne priznaju nikakvu političku vlast nad sobom. Crkva ima konkordate.

Inicijacijski ritual koncem lipnja 2013. bit će tek puka svečanost obnove prošlosti i prisega budućnosti; službeni završetak europskog sukoba započetog hicem Gavrila Principa, njegovih crnorukaških, zapravo britanskih poslodavaca prije 99 godina. No, na taj datum Hrvatska ne smije zaboraviti Ameriku, jer je to bilo naše dragocjeno odredište i sigurno utočište kad smo slijedili prazan trbuh, sitnu ambiciju i viziju boljeg života ili pak bježali pred velikosrpskim *prisajedinjenjem* i boljševizmom. Morat će se Hrvatska prisjetiti i Crkve, jer kad smo srkali i lizali ideologije iz vlastite i tuđe proizvodnje, Hrvatska je ipak povjerovala njenom majčinskom krilu, povijesnoj ulozi i jamcu identiteta.

Mi smo narod koji olako i rasipno oprašta, bezrazložno velikodušno, tako valjda dobivamo dojam da više vrijedimo, ili pak umišljamo da nam vratovi rastu kao gušterici rep pa podvlačeći svoje vratove pod krvnikov nož možemo otupjeti neprijateljevo sječivo? Ne, nije riječ o kršćanskom poimanju svijeta, milosrđu ili nadi da će to Nebo primijetiti naše mučeništvo, nego smo molitelji milosti prionuli uz vlastite tlapnje koji se ne prestaju klimati između udvornosti i prkosa. Riječ je o pijetizmu: pozni nejakih i umišljenih, zabludi da su nam za sve nedaće i zla krivi drugi, da smo prava roba od još boljeg materijala. Samo glupani iskušavaju svoju sreću i tuđu dobrotu.

I koliko god se nismo ugibali turskoj sili i pjevali budnice, koliko god palili mađarske zastave i pljuvali po crno-žutoj carevini, bez pravog smo se otpora podvrgli svinjogojskoj dinastiji, uzgojili orjunaštvo i slegnuli ramenima na ubojstvo Stjepana Radića. Pokolj i masovne grobnice u središtu Zagreba 1945. nisu ušle u školske udžbenike, nakon Domovinskog rata biramo predsjednike kojima je Hrvatska nužno zlo, političko kopile, i koji sustavno preskaču poklon žrtvama na Bleiburgu i masovnim pokoljima u Sloveniji, a Križni put spominju samo oni »zadrti«, još uvijek hrvatski nacionalisti poznati pod »radnim« imenom: *banda*. Na Ovčari, Škabrnji i drugim stratištima Domovinskog rata samo se odražuje protokolarna obljetnička sućutnost i licitiraju predizborna obećanja, jer oni činovnici koji daruju vijence i razgrću lente, ne, njihovi sinovi i kćeri, njihova braća, roditelji i prijatelji nisu tamo pokopani.

Vrijedi li uopće tinte i srdžbe gubiti vrijeme na ljude koji su ekspropirali i nacionalizirali; na stotine tisuća njih i njihovih potomaka koji žive u otetom – i trošiti vrijeme na one koji su te stanove kupili za nekoliko tisuća maraka (na kredit!), a danas viču o pljački u pretvorbi; na odjednom gnjevne (ne)radnike koji su danima, tjednima, mjesecima, godinama i decenijama sustavno iz svojih tvornica, skladišta, gradilišta... grabili, gulili i punili svoja kućna skladišta, gradili kuće, vikendice, kleti, fušarili... a sada urliču: *Pljačka, pljačka, svi u Remetinec!* Treba li vjerovati Hrvatskoj u vlastitim stanovima s preko milijun vikendica, s više od 160 milijardi kuna štednje u hrvatskim bankama, a koliko tek još u inozemnim i u slamaricama? Previše laži i svekolikog narikanja; neuvjerljiv poj samosažaljenja što odvodi Hrvatsku u deveti krug, u tugu od vlastite volje.

Možemo li očekivati da nam Hrvatsku u Europi proslave krezube narikače koje ostatkom zuba otvaraju pivske boce, mitološke besmislice ili hrvatski njurgavi pijetisti zabrinuti nad čistoćom intaktnog hrvatstva, možda oni prezrivo ponosni intelektualci (drugih nemamo) koji se predano i za sitniš ugibaju svakoj vlasti, grbavci koji kod drugih prvi zamijete iskrivljenu kralježnicu? Uzaludno se nadati da će skućeni akademizam, što već dvadeset godina drži smokvin list u ustima, vlastitim primjerom pokazati pravac i način nego će i dalje polagati nadu u slatkorječive prevarante što se zaklinju da sve čine za dobrobit svoje nacije. Neće pomoći ni hrvatska šutnja, to je u naravi hrvatski stid i loša poputbina, ta odvratna sklonost seoskoj lukavosti koju Europa sigurno neće kreditirati i nikad joj povjerovati.

I kad će već jednom razina ražnja, graha i gajbe piva (koja se *ladi* u obližnjem potoku) prestati biti slika nostalgije za komunističkim vremenima; zar doista *nečasan mir i kukavički kompromis*, zabašavanje i potkradanje, denuncijacije i došaptavanja, bolovanja, oždranost i sklonost čine zlatno doba ovog naroda? Vrijede li obnovljene crkve i dobro posjećene nedjeljne mise ako moral ne zrači osobnim primjerom, ako vjernost (*emunah*) nije očitovanje kršćanske ljubavi, nego alibi za visoku službu u crkvenoj hijerarhiji?

Kada god se povede razgovor o prometu, oni tipični glupi muški razgovori, neprestano slušam ispovijedanu nevinost mojih sugovornika-vozača, redovito o krivnji onih drugih. Stalno susrećem vozače-žrtve prometa i slušam o prometnim nasilnicima. Nikad moj sugovornik nije kriv. I nikad moji prijatelji i poznanici ni u čemu nisu krivi, redovito je to netko drugi: i *Komitet 300* i masonske i židovske zavjere, Kahala i Srbi i *jugoslavije*, i boljševizam i bizantska infekcija... svi i bilo tko, uvijek onaj drugi. Na koncu, kad svi argumenti nestanu i u nedostatku krivca, dobar je i Bog. Ne zla sreća, nego Svevišnji sa svojim svecima i pomoćnicima. Zato se tako glatko psuje Boga, usput i s lakoćom.

Jesu li brojniji kontejneraši ili posjetitelji Zrća, prosjaci ili vlasnici e-phona, i jesu li to samo ekstremi tranzitnog društva ili stanje opake ravnodušnosti, kompulzivna radnja nekih? Možda ipak i samo minorno retoričko pitanje toli-ko puta (zlo)upotrijebljeno u novinama s istim statistima u glavnim ulogama!

Europska unija drijema na kostima svojih zabluda i predrasuda, nudi svoju proračunatost i igru velikih brojeva pod firmom nesumnjiva prosperiteta, ali još uvijek nudi skladniji civilizacijski normativ od postojećeg. Takvoj ponudi Hrvatska i njezini politikanti ipak nisu dorasli pa se povratkom u krilo Europe moramo zapitati što očekujemo od Europe i što doista nudimo svojoj toli-ko puta prevarenoj domovini. Hrvatska trenutno nema ni političara niti državnika. Ništa lakše pitanje nije kako preuzeti europsku matricu ponašanja i navike, a da istovremeno potpuno ne izgubimo vlastiti identitet? Koja je to naša ponu-da izvan ugodne klime i čudesnih krajolika, sezonskog sunca i modrog mora, sporadičnog prijezira umišljenih i sitnog potkradanja svekolikih?

Možemo li uroniti u velike europske jezike, a istodobno zadržati svoj (ako ga već ne možemo ponuditi), jer uz podignute rampe na europskim granicama i mnoštva jedinstvenih i ujednačenih zakona, istinska domovina ostaje jedino jezik. Za emigrante posljednji kontakt s Hrvatskom bit će ostavinska rasprava njihovih roditelja. Ako bi moj unuk, samo pretpostavimo, odlučio postati pis-cem, na kojem bi to jeziku on pisao za recimo tridesetak godina, ili je dvojba već tu, prisutna, i već se odnosi na kćer? Svjetlo na kraju tunela mogu biti ugodni krajolici europskih uljudbi i reflektor lokomotive koja dolazi iz suprotnog prav-ca.